

Marianna Bocian

Leírás

(Opis)

Itt állok a diófa alatt. Már őszre jár az idő.
Pár napja fájdalom gyötör. Olykor nem látok,
nem hallok semmit, csupán szívem kalapálását.

Nézem az aranyszín héjú diók pattanó burkait.
Önmagamot fedezem fel bennük, saját fejlődésem képét.

Átölelem, és homlokomat odanyomom a diófa törzséhez.
Tudom, ma nem árulja el, fájnak-e, hogy hullanak gyümölcsei.
Nyugalmat érzek. – Nem hazudtak, amikor állították: a fák
elviszik a fájdalmat, olykor meg is gyógyítják az embert.

Megszámlálhatatlan példa van arra, hogy lehetséges.
A fák életbölcssége idősebb az emberénél,
életadó ereje a fénynek,
amely sohasem
kérdőjelezte meg a föld és ég Jogait.

*

A szülői házból

(Z domu narodzin)

Az anya hatalmas erőfeszítéssel hordja mosolyát a háznak.
Mikor időnek előtte elhagyta őt a férje,
és hirtelen az örökkévalóságba költözött,
férfiasan vezette tovább a házat, nevelte gyermekeit.
Lassan, frigyre lépve, elhagyták gyermekei.
Törékeny vállain maga cipeli nehéz terhét
a háznak, amelyben szétszóródtak övéi.

Az anya a lehető legfurcsább lény,
életében önmagát támogatva létezik,
de nem önmagának hordja háza, családja terhét.
Olyan, akár az öreg almafa.
Gyöngülő testének kínjaival hordozza mosolyát a háznak,
amely magához láncolta
abban a pillanatban, midőn levetette fátylát,
és az asztalra rakta szülei ajándékba adott kenyerét,
amely áldás lett a házra és családjára.

Az anya mintha elrejtve hordaná a ház mosolyát,
de nem azért, mert nincs más kiút
ebben az elhagyatottságban.

Ez a banális érzékenységünk bizalmi helyzetet teremt,
amely olykor alkalmatlanabb, mint a hallgatás.

Az anya több mint különleges lény,
aki túlnő bennünket önfeláldozásban.
A ház mosolyának folytonos cipelése
abban a hitben, hogy gyermekei
átmentik ezt a mosolyt saját fészkeikbe,
ahogy egykor ő is megcselekedte az ajándékba kapott kenyérrel.
Az üdvösség mosolyát.
Szülői házunk apánk és anyánk halálában
visszafordíthatatlanul elenyészik.

Saját valós, egyedi céljainkra elvihető a szülői házból:
apánk jóban bővelkedő szava, anyánk mosolya,
a szülői szeretet. A többi megszerezhető.

Kilépve a szülői házból, amelyben anyánk mosolyát cipelte,
lakást szerzünk, hogy majdan szülői házzá tehessek.